

[Krag.]

Staten eller maaske private udenfor Kulimportørenes Kreds, og endelig, hvorfor unddrog man denne den største Afvigelse fra den Vej, som gennem Importreguleringen var afstukket, fra en Forhaands-overvejelse indenfor det Udvalg, Valutaudvalget, som jo netop var nedsat for at tage saadanne Spørgsmaal op til Prøvelse? — jeg tillader mig at rette disse Spørgsmaal til den højtærede Statsminister som Minister for Søfart og Fiskeri, og jeg haaber paa, at den højtærede Minister vil give et klart Svar.

Dernæst kunde jeg ønske Oplysning om, hvorledes det forholder sig med fhv. Folkekommissær Trotskys Besøg her i Landet. Jeg og mange, mange Tusinder med mig kunde ønske at vide, hvad der har foranlediget Regeringen til at give Indrejsetilladelse til en Mand, hvis Fortid jeg ikke finder Anledning til eller behøver at karakterisere. Den Regering, som for ikke saa ret lang Tid siden nægtede Studenterforeningen, at Dr. Goebbels maatte tale her, eller i hvert Fald lagde saa store Hindringer i Vejen for hans Besøg, at dette maatte opgives, og som gjorde det med den Begrundelse, at man ikke ønskede Besøg af en offentlig Person, en Politiker, hvis Nærværelse var egnet til at skabe Uro og foranledige Politiopbud, denne samme Regering giver en socialdemokratisk Studenter-sammenslutning Indrejsetilladelse til den tidligere Generalissimus for den røde Hær, hvis Nærværelse jo ikke taales i noget Land, slet ikke i det bolshevikiske Rusland, som han gennem Blod og Mord er en af Skaberne af, maaske den mest fremtrædende af dem alle, i hvert Fald næst efter Lenin. Jeg og Hundretusinder med mig beder om Svar. Motivet er os nemlig uforstaaeligt. Lukkede Jernbanevogne, hemmelig Endestation for Jernbanerejsen, skjult Bopæl — alt var arrangeret for den gamle Bolschevikfører, der paa Øen Principo i Marmarahavet har fundet et Tilflugtssted, det eneste i Verden siden hans Udvisning fra Rusland, som har staaet ham aabent, København altsaa for nogle Dages Vedkommende undtaget. Et Forargelsens Tegn er denne Mand for Millioner i vort Land. Jeg spørger paa alles Vegne, og jeg kræver et aabent og forhaabentlig fyldestgørende Svar.

Det er jo hidtil uhørt, at vi begynder en Finanslovdebat en Uge ind i December Maaned, i hvert Tilfælde har jeg ikke i det dog ret betydelige Antal Aar, jeg har haft den Ære at sidde paa Rigsdagen, oplevet, at vi begynder Finanslovdebatten

samtidig med, at et Finansudvalgsmedlem, Ordføreren for det største af Regeringspartierne, erklærer, at Finansudvalget i Virkeligheden snart er færdig med Behandlingen af Finanslovforslaget. Det har været uforstaaeligt for mange, hvorfor denne Førstebehandling er halet ud, som Tilfældet har været, hvorfor alt muligt andet kom til Behandling her i dette høje Ting end netop Finanslovforslaget — Forslag paa Forslag passerede gennem Tinget her, ekspederedes til Udvalgene —, men det blev jo ogsaa stadig tydeligere og tydeligere, at Regeringen lagde op til Valg. Og da den højtærede Statsminister rejste sit kategoriske Krav i Landstinget om, at man ikke blot skulde gennemføre Valutaloven i den Skikkelse, hvori Regeringen havde krævet den, men ogsaa Regeringens Formueskatteforslag og Renteforslag, hvis man vilde undgaa Valg, saa var Sagen ganske klar og tydelig. Man lagde ud mod Landstinget med Paastanden om, at det ikke vilde forhandle, det Landsting, som den højtærede Statsminister i Oktober Maaned mødte med en Meddelelse om, at Forelæggelsen af Forslag til Behandling i Landstinget var en ren og skær Formalitet. Maalet var, sagde man, Landstingets Afskaffelse. Ja, det er jo muligt, at det er et Maal, men det er dog vist ikke det nærmeste, det er vist ikke det, der først og fremmest tilstræbes.

Det fandt ogsaa Udtryk i den Konkurrence om det bedste Valgslagord, som „Social-Demokraten“ udskrev i September forud for Landstingsvalget. Der kom i Tusindvis af Svar, og jeg nærer ikke Tvivl om, at der mellem dem naturligvis har været mange, der gav Udtryk for Endemaalet: Landstingets Afskaffelse. Men ingen af dem fandt Naade for „Social-Demokraten“s Dommerkomité. Nej, Mottoet over Socialdemokratiets Valgkamp forud for Landstingsvalget, som præmieredes, lød ganske simpelt saaledes: Rødt Landsting.

Det faldt jo ogsaa ganske nøjagtigt sammen med, hvad det ærede Medlem Hr. Lundberg paa et Møde, i hvilket jeg deltog, tilstod, nemlig at Formaalet med Kampen for Erobringen af Landstingsflertallet selvfølgelig var derigennem at sætte en stærk Bom op imod et eventuelt senere kommende Flertal i Folketinget, repræsenterende ikke-socialdemokratisk Opfattelse. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen vil altsaa se, at hans udmærkede Partifælle, det ærede Medlem Hr. Lundberg ikke ganske er fyldt med Illusioner med Hensyn til de politiske Kræfters fremtidige Styrkeforhold saaledes som det ærede Medlem.